

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: T. Kurbus: Kako naj začneš čebelariti? — Ant. Likozar: Kako bi se dalo naše čebelarstvo vsaj nekoliko izboljšati? (Dalje.) — Fr. Rojina: Poročilo o zborovanju avstrijskih, ogerskih in nemških čebelarjev v Vratislavu. (Konec.) — T. Kurbus: Matica. — Dopisi. — Izkaz. — Listnica uredništva.

Kako naj začneš čebelariti?

(T. Kurbus.)

Slavni župnik dr. Dzierzon pravi, da v dobrem letu lahko dobi vsak čebelar dosti medu, a kdor hoče v srednjih in slabih letih imeti dobiček od svojih čebel, ta se mora učiti umne čebeloreje. „Človek se uči, dokler živi;“ tako se tudi čebelar nikdar ne izuči. Tembolj je potreben uka začetnik. Ako hočeš postati čebelar, si ja ne preskrbi najprej čebel, ampak preberaj nekaj časa pridno kako čebelarsko knjigo ter uporabi priliko, učiti se pri kakem bližnjem čebelarju ter mu pomagaj pri njegovem delu. Naroči si „Slovenskega čebelarja“ ter pristopi h kakemu čebelarskemu društvu. Zdaj si šele preskrbi čebele. Ako panje kupuješ, izbiraj one z mlado matico in z dovolj živežem. Mlado matico ima lanski drugi roj ali panj, ki je lani odrojil, kajti stara matica se zmiraj s prvim rojem umakne. Panja s staro matico ne kupuj, posebno takrat ne, kadar se ne ve, koliko let da ima. Štiriletno matico odstranimo že v jeseni, nje moči namreč pešajo. Ona ne leže več toliko jajec, da bi mladi naraščaj zadostoval za roj ali pa leže trotova jajca.

Troti so pa lenuhi, ki le jedo pa nič ne delajo. En trot povzije na dan toliko, kolikor nanosijo tri delavke. Da od tacega panja ni dobička, je razumljivo.

V panju mora biti dovolj živeža. Matica začne že prosinca ali svečana leči jajca. Zdaj ima panj zalego, katera potrebuje v enem mesecu več živeža kakor cel panj prejšnje tri mesece. Ako marcija ali aprila eden ali dva tedna dežuje in če ne polagaš, pogine ti vse ljudstvo v panju.

Kupi si panj s premakljivim, pravilno postavljenim satovjem ter ga prenesi 14 dni pred črešnjevim cvetom na dom. Začni le z dvema, tremi ali štirimi panji. Ker ti bodo rojili, boš napredoval do onega števila, katero hočeš imeti in katero boš lahko sam opravljal. Kmet lahko oskrbuje pri svojem delu do 15 panjev, duhovnik in učitelj se bosta pečala lahko s 25 panji. Kdor hoče večje število oskrbovati, mora imeti pomagača.

Poprimimo se z vso unemo čebeloreje. Ona je posebno za naše sado- nosne kraje neizmerne koristi. Koliko denarja dobé Kranjci za med in vosek! Žive čebele pošiljajo celo na Nemško in Rusko. Tudi naši kraji so čebeli ugodni. Zakaj bi mi brez truda ne segli po dohodku, katerega nam tako lepo ponuja narava sama.

Kako bi se dalo naše propalo čebelarstvo vsaj nekoliko izboljšati?

(Ant. Likozar.)

(Dalje.)

Pred časom ko še ni bilo toliko železnic, je imelo žito zelo različno ceno. V jeseni, ko je kmet žito pridelal, je cena zelo padla; Nasprotno je bilo pa spomladi, ko je moral žito kupovati zopet nenavadno drago. Vendar so bili pa zanikerni gospodarji, koji so v jeseni dobro in lepo žito po prav nizki ceni prodali a so morali potem spomladi slabo žito drago kupovati.

Kar se je pred časom godilo z zanikernimi kmetovalci, isto se skoraj brez izjeme povsod godi dan danes s čebelarji. Vzimijo se slabi panji, a vse drugo se po zelo nizki ceni proda. Malo je čebelarjev, koji bi pustili za dom dosti medu. Da bi v jeseni nekaj panjev več pustil doma, se mu zdi velika škoda.

Večina naših čebelarjev le gleda, da dobi v jeseni nekaj denarja, če prav s tem največjo škodo trpi.

Kdor vzimi slabe panje, že komaj čaka, da je v januarju ali februarju kak topel dan, da more čebelam dati jesti. Po največkrat najde pa že pri prvem pitanju kakega mrliča. Sedaj se vrši pitanje redno skoraj vsak dan, kadar je le toplo. Naenkrat pritisne hud mraz in s pitanjem mora prenehati. Ko nastane zopet toplo vreme, gre takoj v ulnik, a kako se začudi, ko najde nove mrliče. Kar je pa ostalo še živih, začne že v mesecu marcu pitati s polovico vode in polovico medu. Stem pospeši, da čebele stavijo obilo zalege. Pri vzgoji zalege pa potrebujejo čebele mnogo vode, zato izletavajo pri vsakem vremenu. Ker je pa v zgodnji pomladi vreme zelo nestanovitno in je takoj, če se solnce skrrije za megle, premrzlo, zato ostane zelo veliko čebel zunaj.

Panji so vsak dan bolj prazni. Sedaj pride pa še druga nesreča, — medu je zmanjkalo.

V jeseni je prodal svoj med po 60 do 64 h za *kg*, a sedaj bo moral kupovati po 1 K 20 h *kg*. Pa še kak med večinoma dobi pri prekupčevalcih! Komaj začne s kupljenim medom pitati, že mu zbolijo čebele in panj za panjem mu pogine, samo nekaj močnejih mu ostane.

To hitro izkušnjo so letos pri nas doživeli večina čebelarjev.

Kdor hoče uspešno čebelariti, mora v jeseni pustiti dosti čistega medu za dom. Vsem slabejim panjem, koji niso zadosti težki, mora že v jeseni dati toliko medu ali pa sladkorja, da vsaj do sredi marca ne bo treba začeti pitati.

Kdor mora že v marcu začeti pitati, naj nikdar ne meša medu z vodo in ne pita pogosto, ampak naj da naenkrat večjo množino. Bolj ko pustimo čebele pri miru, boljše je.

Komur bi zmanjkalo medu, naj dobro premisli, kje bo kupil med, drugače je boljše pitati s sladkorjem. S špekulativnim pitanjem ne pričnimo nikdar pred sredi aprilom, najboljšo je pa sploh špekulativno pitanje spomladi popolnoma opustiti. Gledajmo le, da imajo čebele zadosti medu. Ako je vreme ugodno, čebele same zastavijo zadosti zalege.

(Dalje prihodnjič.)

Poročilo o zborovanju avstrijskih, ogerskih in nemških čebelarjev v Bratislavu.

(Fr. Rojina.)

(Konec.)

Poslovivši se od prijateljev čebelarjev, s katerimi sem se že prej na enakih zborovanjih in drugih prilikah seznanil, odpeljal sem se v družbi nekega češkega učitelja proti Češkem. Prvi cilj mi je bil Friedland. Kdor je imel kdaj katerikoli češki ali nemški čebelarski list v rokah, je našel med inserati gotovo čebelarsko tvrdko „Prokop in Schulz v Friedlandu“, ki je jedna izmed največjih, kar jih je sploh v Evropi te vrste. Zatoraj me je vleklo v to mestece, ki je prav v severnem kotičku Češkega, da si ogledam Prokopove — Schulz je zaradi starosti odstopil — čebelarske naprave in pa da obiščem tu tudi čebelarsko razstavo, katero so imeli prirediti nemško-češki čebelarji čez dva dni pozneje.

Bil je krasen poleten večer, ko sem se pripeljal v mesto in nisem mogel strpeti v hotelu, kjer sem odložil svojo prtljago, ampak šel sem pozvedovat kje je Prokop in kje bo razstava. Na kraju, kjer je imela biti razstava je bilo še vse živo, ker so delavci ozaljševali dve veliki sobi za čebelarske izdelke, pridelke in orodje ter pripravljali prostor za žive čebele. Delo je nadzoroval Prokop sam, ki me je peljal v družbo čebelarjev, kateri so prišli s svojimi čebelami in raznimi čebelarskimi stvarmi že na razstavo. Da smo polovico noči pri izborni Prokopovi medicini prečebelarili, se ne bo nihče čudil, kdor pozna prave čebelarje, ki si imajo vedno veliko povedati, če že ne samo o nerešenih problemih iz čebelnega življenja, pa bahajo, prav kakor „Rôpov oče“, ki v tem oziru silno napredujejo, posebno odkar imajo

par „gerstungovcev“. (Novejši udje sicer ne poznajo še „Rôpovega očeta“, pa bom že še tudi njim v pravi luči pokazal to — „bahovno“).

Drugo jutro na vse zgodaj pomagal sem — hočeš, nočeš, moraš — tudi jaz pri postavljanju živih čebel. Došle so tudi čebele g. Ambrožiča iz Mojstrane, izmed katerih je jeden panj na potu veliko trpel vsled žeje in je mnogo čebel padlo, najbrže ker je bila goba premajhna in se je v hudi vročini prehitro posušila. Napojil sem jih takoj z medom oslajeno vodo. Videl sem že, s kako slastjo vživajo sestradane čebele med, s kakim hrepenenjem pa planejo v hudi žeji nad pijačo, sem pa videl še-le tam gori na Češkem in skoraj sklepam prav, če pravim, da je tudi pri čebelah, ravno kot pri ljudeh, žeja še hujša kot glad.

Ko je posijalo solnce izza strehe sosedne hiše, bile so vse čebele na svojih mestih. Prokop me povabi na mal zajutrek na svoj dom, potem pa me je izročil svojemu „čebelarskemu mojstru“, da mi le-ta razkaže vse zanimivosti, sam pa je šel zopet vodit priprave za razstavo.

Omenjeni čebelarski mojster je bil rodом slovenski Čeh, ki je bil več let za čebelarja pri neki graščini na Ogerskem. Izkazal mi je najprvo vse priprave za kuhanje voska in izdelovanje umetnega satovja, potem me peljal v delavnice, kjer se izdelujejo panjovi in drugo čebelarsko orodje, naposled pa sva šla na kakih pet minut oddaljeni vrt, kjer je bilo razpostavljenih kakih 150 panjev različnih vrst kar vse vprek. Ostal sem na vrtu do poldne, ob dve popoldne pa sem bil zopet notri in poslušal in gledal čebelarskega mojstra — ki je bil res mojster v pravem pomenu besede — kako je opravljal razna opravila in mi razkladal to in ono. Kaj vse sva se menila, ne morem tu popisati, vsaj že te malenkosti ne spadajo več k poročilu o zborovanju čebelarjev v Bratislavu, a nekaj naj le še omenim, namreč, kako sodi v resnici umen čebelar, kakoršen je bil ravno ta Čeh, o naših čebelah. Na moje vprašanje, katero čebelno pleme smatra on za najboljše, mi odgovori, da za kraje z jesensko pašo ni boljšega plemena, kot je kranjska čebela, za njih razmere pa križana z domačo ali z laško, ali še bolje, križana z harstardsko iz laške in domače, toraj neka smes iz nemške, laške in kranjske krvi. Da bi kdo mislil: vsaj se vendar trotje in matice pri tolikem številu panjev kar vse križem križajo. Res je to, a ta človek je pogruntal način, po katerem popolnoma po svoji volji pari matice in trote. Če hoče n. pr. izgojiti čisto laško pleme — takih lepих čistokrvnih matic še nisem videl na nobeni razstavi, kot jih ima on; tudi naravnost iz Italije naročene niso tako lepo rumene — če hoče toraj izgojiti čisto laško pleme, dene vse izgojene neoplemenjene laške matice — izgojuje pa matice na navadni način, kakoršnega je opisal v „Čebelarju“ gosp. Žnideršič — za nekaj dni v temno klet. Pripomnim naj še, da dene v tiste majhne izgojevalne paničke tudi nekaj čistokrvnih trotov iz plemenjaka, iz katerega je izgojil matice. Lepega popoldne napita vse panjičke z gorkim, močnim starim medom potem pa jih postavi še-le ob šesti uri, ko drugih trotov ni več zunaj na kak solnčen kraj in trotje in matice, se, veseleč solnca po dolgi temi, vsujejo iz panja in se v najkrajšem času oplemene. Trdil je, da je neko popoldne plemenil 14 matic,

izmed katerih se jih je srečno oplemenilo 13, samo jedna se ni vrnila. Štiri so se oplemenile pred njegovimi očmi; padle so vse štiri na tla, komaj šest korakov od panja, pa so se hitro iznebile trotov in se takoj vrnile v panj. Na ta način je križal tudi druga plemena med seboj.

Razstava v Friedlandu je bila, posebno kar se tiče živih čebel, prav lepa, pa tudi s čebelarškim orodjem in pridelki dobro založena. Ker je bila tam gori tako bogata čebelarska letina kot že vsaj 15 let ne tako, je bilo medu za več tisoč kron vrednosti razstavljenega, sama novina brez ajdovega ker tam okoli celo nič ajde ne sejejo. Sploh ne cenijo ne čebelarji ne drugi konsumenti ajdovega medu za vživanje, pač pa je najbolj priporočljiv za pitanje čebel.

Ko bi ne bil namenjen v Třebič na Moravsko, kjer so priredili slovansko-češki čebelarji razstavo in predavanja, počakal bi slavnostnega otvorjenja razstave v Friedlandu in pa Gerstunga, ki je imel priti tja. Odšel sem z istim vlakom, s katerim je Gerstung došel, pa bolje bi bilo, da bi ostal, kajti v zlati Pragi sem se zadržal predolgo, da sem zamudil slovansko-češko razstavo v Třebiču; došel sem tja isti večer, ko je bila razstava podnevi zatvorjena, toraj jeden dan prepozno. To zamudo obžalujem pa še danes, ne samo zato, da bi se mogel v imenu „Čebelarja“ zahvaliti osebno za častno diplomo, s katero je bil na razstavi odlikovan, ampak tudi zato, da bi se lahko prepričal, da stoje slovansko-češki čebelarji na jednaki stopnji čebeloreje, na kakoršni se nahajajo nemško-češki.

Splošno pa moram reči, da je bil ta lanski čebelarski izlet za me nekako tak, kakoršen je čebeli ob dobri paši in lepem vremenu, namreč ne brez koristi, in tak naj bo tudi letošnji v Temešvar, katerega naj bi se udeležil še kdo drugi izmed cenjenih čebelarskih prijateljev, vsaj voznja in življenje na Ogorskem ni drago. V Semlinu pri Belemgradu napravijo tudi jugoslovanski čebelarji letos svojo čebelarsko razstavo in prilika bo tudi to pogledati, ker ni daleč od Temešvara in to bo tembolj potreba storiti, ker so Srbi, Bolgari, Hrvatje in Slovaki naši krvni bratje in se moramo za njih kulturni razvoj z ljubeznijo zanimati.

Matica.

(Spisal Kurbus.)

Kako pazljivo vsak poslušá ter s kakim zanimanjem gleda, ko jemlješ okvirček za okvirčkom iz panja in razlagaš. Tu in tam je kaká čebelica živahna, a dim jo vkroti ter ji imponira mir čebelarja in njegovih poslušalcev. Tako vidijo učenci sat za satom, piskrčke z zalego, odprto in pokrito zalego, pa to jim še ne zadostuje: Matico pričakujejo. Ko jo čebelar pokaže, ima vsak svoj nos jako blizu sata, če se je le količkaj prvega strahu pred čebelo otrešel. Ostro in navajeno čebelarjevo oko jo je na satu koj našlo.

Ona je lepše, večje postave, nje barva je bolj živahna, rumene noge so daljše.

Nemec ji reče „kraljica“ a umestnejše je gotovo slovensko ime „matica“, kajti ona je gotovo najprej mati, roditeljica, potem še le vladarica. Sicer se o njenem vladanju slabo pripoveduje. Ona mora več ubogati nego zapovedavati, če pa ne dela po volji svojemu ljudstvu, ali če je bolehná, pohabljená ali stara, vrže jo tudi lastni zarod čez prag ter si izgoji mlado. Ona mora tam jajca odlegati, kjer čebele hočejo; te jo tudi k temu delu priganjajo. Ona je pojm vsega življenja; vsako bitje njenega ljudstva je njen zarod, povrh nosi še pa v svojem jajčniku jajec za stotisoče čebel. Ker ima ona tako velikansko rodno moč, je sama v enem panju. Vse te čebele imajo dosti opravka, da izgojé ali nakrme vso mlado, gladno zalego. Da se to redno delo ne moti, ne sme biti druge matice v panju. Ako slučajno katera v panj zleze, ali če jo človek doda, koj plane ljudstvo z svojo matico nanjo, jo umori in izbacne. Kakor hitro se pa rodijo mlade matice, ki zahtevajo svojo ljudstvo, tedaj se stara ogne mladini, izroji z nekim delom ljudstva ter si ustanovi nov dom.

Kot svojo mater ljubijo čebele svojo matico, jo negujejo, ji skrbé za hrano ter so vsak trenutek pripravljene iti zanjo v boj. Zgubi se jim li ona vsled kake nezgode ali čebelarjeve krivde, tedaj so žalostne. Gledajo hitro, da jo z mlado nadomestijo. Piskrček z delavkinim jajcem spremenijo v matično zibelko. Sploh vživa matica boljšo in tečnejšo hrano. Ona ima svoje izvanredne življenske postave. Kralji in kraljice so podvrženi istim življenskim postavam, kakor mi drugi ljudje. Oni se isto rodijo, jedo in pijejo, bolehaljo in umirajo. Kraljica — matica je pa iz boljše snovi, kakor njeno ljudstvo. V 16 dneh ona že izleze; ljudstvo njeno mora pa čakati 21—24 dni. Jajce je navadne čebelice; hrana, toplota in večje stanovanje naredijo, da izleze popolna čebela samica. Tudi želo ima matica, vendar ga navadno rabi le proti svojim sovrstnicam. Ako pa človeka piči, lahko želo iztrga, ker nima tako ostrih kaveljcev, kakor delavka. Vsled tega tudi za pikom ne pogine.

Matica pride le malokrat pod sinje nebo. Prvokrat izleti na prašenje; to se lahko le v zraku izvrši. To pot napravi enkrat včasi tudi večkrat, če se prvokrat ni oplemenila. Čez leto dni mora prepustiti svoj dom mladi matici in takrat zopet izleti s prvim rojem. Isto se vrši drugo, tretje leto in tako naprej, dokler vsled starosti ni obnemogla. Ni ji namreč od 4. leta naprej mogoče producirati dovolj jajec, zaradi tega je ljudstvo stare matice maloštevilno ter ni dovolj krepko za roj. Sicer pa ji umni čebelar uže prej pretrga življenja nit ter jo zmeni z mlado, krepko, katero ima v jeseni pri dobavi medu na razpolago.

Čebele same pa tudi odstranijo tako starko, katera ne more ljudstva dovolj namnožiti ter si zgojijo mlado. Oprašena mlada matica hiti z lego jajec. Ona mora kolikor mogoče nadomestiti one čebele, ki so ob roju izletele. V jeseni je treba obilo delavnih moči, da se napolni panj z živežem za zimo. Pa tudi v jeseni mora izlezti mladi, krepek zarod, kateri bo lahko počakal spomladi in spomladnega dela. O lepem vremenu se čebela-delavka vsled napornega dela vže v 6—8 tednih izrabi ter pogine. Matica mora biti tedaj dovolj

krepka, da z lego jajec nadomesti vso to zgubo, da ima panj zmiraj svojo normalno število delavk. Le opazujmo jo! Z dolgimi nogami stopica čez sat. V krogu okoli nje se premika ž njo njeno spremstvo. To ji pahla hladne sapice, ji podaja hrano, sploh jo spremlja z vsem spoštovanjem. Ona pa preiskuje vsak piskrček, je li snažen in prazen. Potem vtakne zadek vanj ter spusti na dno jajčice. Krepke noge držijo jo pri tem v ravnotežju. Mislil bi, da se to počasi godi; vendar leže matica na dan do 1000 jajec, o ugodni paši pred roji pa tudi več tisoč.

Je li čudež, da vse te čebele svojo matico ljubijo; vse je ona rodila. Isto ni čuda, če jadikujejo, ako jo zgubijo. Kdo ne žaluje za svojo materjo? Tukaj je še pa huje, kajti gre se za lastno življenje ali za življenje celega ljudstva. Primanjkuje jim znabiti jajčic ali odkrite zalege v panju, si še mlade matice ne morejo zgojiti ter so si sveste svojega pogina in pogina celega ljudstva. Včasi prime v takem slučaju kaka delavka za žezlo vlade, a to je še huje. Ta leže le trotova jajca; ti pa le jejo in nič ne delajo. V kratkem času ljudstvo zgine, ker ni mladega naraščaja. Umni čebelar koj zapazi tako nezgodo ter priskoči takemu ljudstvu na pomoč. Zadnji člani tega, nekdanj tako močnega ljudstva priberajo končno k sosеду, ako je čebelarjeva pomoč izostala. Ta jih sicer ne rad, vendar končno le z usmiljenim srcem sprejme. Roparji tudi koj izvohajo tako ljudstvo ter mu odnesejo še tisti med, kolikor ga še ima. Drugod jim namreč ni mogoče, ker jih ljudstva po vonju poznajo, katerega imajo od svoje matice; branijo se jih z vso korajžo, tako, da morajo opustiti svoj nepošten posel. Brezmatični panj pa zgubi z svojo matico oni specifični vonj in to vgladi pot roparjem.

Iz tega vidimo, kako važna je matica za panj. Ona je duša, je življenje, je vse za svojo ljudstvo; ona je mati, mati!

Dopisi.

Iz Zg. Kašlja, 20. maja. — Za Čebelarje najveselejši mesec maj smo srečno doživeli. Upali smo, da bomo imeli letos izredno dobro letino, ker borovnice in češnje docvetele so v lepem vremenu. Prvi roji so bili pri nas 25. aprila. Panji so bili z živaljo izredno bogati. Toda deževno in hladno vreme v začetku maja zadržalo je rojenje tako, da bomo imeli le malo prvih rojev. Zadnji teden deževalo je vsaki dan, nekoliko vmes posijalo je včasih solnce in ob taki priliki vsule so se pridne čebelice iz panjev; ker pa je pihala vedno močna sapa, zgubili so panji silno veliko živali. Sosed čebelar pravil mi je danes, da se je pojavila v njegovemu čebelnjaku že par dni sem trotova vojska, kar se godi najbrže radi tega, ker so panji oslabili na živali in ubožali na hrani.

Pri nas je letos posebno bogata na medu smreka; ko bi bilo vreme ugodno, imeli bi rojev preveč, kakor vselej, kadar smreka medi. Ker je pa vedno dež in hlad, moramo čebelarji le vstrajati v tolažljivem upanju na boljše čase.

M-r-c-n.

Iz Preserja, 9. junija 1902. Letošnja zgodnja spomlad je tudi na čebele zelo ugodno uplivala. Kdor je pustil močne panje čez zimo, so prav dobro prezimile in so v marcu in aprilu močno letele. Pričakovali smo konci aprila ali začetku maja roje, a jih niti danes nimamo, in jih menda letos sploh ne bomo imeli. Ko so bile čebele že popolnoma pripravljene za roje, je nastalo nenavadno neugodno vreme. Skoraj pet tednov je neprenehoma deževalo in celo snežilo v mes. Ko je bilo le predolgo neugodno vreme so začele čebele zalego trgati. Vsako jutro je bilo vse polno že zadelane zalege pometane pred žrelom. Ko se je proti konci maja nebo zjasnilo, bile so čebele veliko slabije, kakor 26. aprila pred dežjem. Vnela se je „trotova vojska“ kakor v avgustu. Vsi panji, ki so imeli že trote, so jih začeli moriti. Nekateri slabiji panji, koji še niso imeli trotov, bodo morda še rojili, a močnejši so prvo matično zalego potrgali in trote pomorili, bodo pa težko kaj rojili. Če bodo pa sploh rojili, bodo pa roji že prepozni. Letošnje leto kaže, da bo za čebelarje prava nesreča.

A. Likožar.

I z k a z.

V mesecu maju in juniju t. l. so plačali udnino sledeči udje: Čuš Josip, Gabernik p. Juršinci pri Ptujju. — Čulk Karol, Pojšterska vas, pri sv. Juriju ob Taboru. — Čirič Janko, glasbovodja v Gornji Radgoni. — Cuderman Jožef, kaplan, Jesenice. — Hibler Alojzij, trgovec v Gornji Radgoni. — Jamšek Ivan, Zg. Kašelj p. Zalog. — Kosler Josip dr., posestnik, Ljubljana. — Krainer Handelsbienenstand, Baron Rothschild zu Weixelburg in Krain. — Kašca Fr., učitelj, Grahovo ob Rači, Primorsko. — Mavrič Matija, Negovski vrh, p. Ivajnci. — Pipan Josip, Škerbina št. 19, p. Komen. — Pirc Gustav, ravnatelj, Ljubljana. — Plaustainer Alojzij, Kranjčice, Sv. Juri ob juž. železnici. — Podlesnik Anton v Lehnu, p. Brezno. — Režun Josip, Hotič pri Litiji. — Šemerl Ivan, učitelj v Lescah, Gorenjsko. — Šola ljudska v Dražgošah, p. Železnike. — Špick Tadej, posestnik v Krivi Vrbi, Koroško. — Sitar Anton, vrtnar, Mengeš. — Šut Anton, čevljar v Boračovi, p. Radenca.

Listnica uredništva.

Gosp. J. S. v B. (Gorenjsko): Za sedaj Vam priporočamo samo to, da ne razširjajte vališča prej, da bodo vsi satniki do tal izdelani. Ob ajdi, morebiti že tudi ob ugodni kostonjevi paši, pa razširjajte s celimi umetnimi medstenami od znotraj na ven, kakor je bilo v »Čebelarju« že večkrat povedano. Drugo kar vprašate pa pismeno. — Gosp. M. Z. v Št. J. (Dolenjsko): Če imate glavno pašo v kostonju, naj se vališče ne omejuje. — Gosp. A. L. v R.: Pomota se bo že razvozljala.

Mih. Ambrožič v Mojstrani pri Dovjem kupuje čebele; kdor jih ima kaj na prodaj, naj mu naznani. Prodaja pa **umetno satovje** iz pravega čistega čebelnega voska in prazne navadne, že **rabljene panjove** po prav nizki ceni.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik **Mihael Rožanec**. — Lastnik **»Slovensko čebelarstvo«**.
Tisk Blasnika naslednikov v Ljubljani.